

Коља Мићевић

ЗЕМЉА ИЗВАН СНА

ПРВА БАЊАЛУЧКА СЕКСТИНА

Секстина је песнички облик стари
Који у ствари постоји од увек
Развијала се од земље до земље
Тачније: од језика до језика
Ноћас се догађа у Бањој Луци
Попут чудā којима нема краја.

Фебруарски своде родног краја
Враћам ти се – да ли још онај стари
Младић однегован у Бањој Луци
Тако да такав остане за увек
Све се догађа на врху језика
А језик је ипак објава земље.

Колико песника из ове земље
Зове и зна од почетка до краја
Коб урезану у грану језика
Растварају се рукописи стари
И горе јер су горели од увек
Ноћас то се збива у Бањој Луци.

По чијој одлуци у Бањој Луци
Светли и мрачи се утроба земље
Беље од звезде што блуди кроз увек
Исту загонетку бескраја-краја
Какав се одвија обичај стари
За који језик још нема језика

Сви језици, опис чистог језика
Отисак једног сна у Бањој Луци
Којег се сећају тек они стари
Стећци шчућурени у крилу земље
Црн грумен крви испљунут с краја
У бескрај у то немогућно увек

Човек загледан у могућно увек
Замршен је у нитима језика
Али сриче своју песму без краја
О Бањој Луци у Бањој Луци
Њему су потребна крила од земље
Да опет буде онај Икар стари

Стари летачи препознају увек
Земље изван Сна и изван Језика
Бањој Луци долећући, пре краја.

ДРУГА БАЊАЛУЧКА СЕКСТИНА

Кроз мрачни бањалучки сокак
Тражећи за једну ноћ конак
Човек иде корак по корак
Док горе у висини облак
Крије Луну и тако кроз мрак
Враћам се, као древни просјак.

Потомак потоњи, сад просјак
Љубави која кочи корак

Док све даљи постаје конак
Даљи нег у висини облак
Под којим вијуга тај сокак
Мрачни; све се одвија кроз мрак.

Једна незнатна звезда кроз мрак
Обасјавајући црн сокак
Наговештава нови корак
И Сан постаје облик-облак
Испод којег промину просјак
Загледан у небески конак.

За колико бића тај конак
Над којим виси мисли облак
Док Сан напредује кроз сокак
А за њим се никакав просјак
Не шуља; једино се кроз мрак
Чује тај уједначени корак.

Обиље стоп̄а – један корак
Којим ћеш, када се ход кроз мрак
Оконча, зајахати тај облак
На ком се и уздиже конак:
На прагу склупчао се просјак
У његовом оку сја сокак.

Предалеко води тај сокак!
Некакав измишљени просјак
Куца на врата тражи конак
Када и претпоследњи корак
Утихне вратиће се кроз мрак
Али у стих не у облик-облак.

Осваја тако просјак сокак
Да обезбеди конак кроз мрак;
А гази му кроз облак корак.

РАЗГЛЕДНИЦА БАЊЕ ЛУКЕ, 1964.

Кастел

Бранки и Ивану В. Лалићу.

С врха тог Кастела
ваздух ми на поре
извлачи напоре
час Духа час Тела.

Сво Тело и в'ас Дух
како да одоле
кад паднем (о доле!)
где је ређи ваздух?

(Варијација)

На врх тог Кастела
пењу се њих двоје
Дух и Тело моје,
једина властела.

Из турског пастела
видим хриди Троје
и сам док сви стоје
учим од ласте ЛА.